

DE DRIE H'S.

(Een Sprookje).

Er was eens, in overoude tijden, een landje aan de zee, dat rijk was en machtig en beroemd om zijn intellect. Het werd geregeerd door een kaste van derwisjen, die zich op één speciale studie toeleghden, die men de studie der rechtswetenschappen noemde. Deze studie was niet zoo buitengewoon moeilijk, zelfs veel minder lang en veel minder moeilijk dan die van andere wetenschappen, maar toch behoorde de derwisj tot de almachtigen, die supreem regeerden!

Dit was mogelijk omdat (let wel, het was in overoude tijden, toen wonderlijke dingen nog gebeurden) bij het beëindigen van deze studie aan den derwisj een wonder geschiedde! Den dag na de plechtige wijding gevoelde hij zich een ander mensch en was als 't ware herboren.

's Nachts was namelijk bij hem gekomen, Justitia, de godin van het recht, die in zijn hersenen van derwisj had ingespoten alle wijsheid der gezamenlijke wetenschappen. Daardoor werd het hem mogelijk te kunnen oordeelen over onderwerpen, waarover hij voor dien tijd niet zou hebben durven praten en wist hij precies hoe alles moest worden ingericht.

De mannen der andere wetenschappen mochten op hun speciaal gebied den toon aangeven, in hoogste instantie echter besliste de Raad der derwisjen, sterk gedecentraliseerd over het geheele land, over den gang en de toekomst van hun beroep.

Zoo ging het ook met de medicijnmeesters in dat gebenedijde land. Deze mannen van studie en wijsheid en ervaring vormden een groote macht in het Rijk, doch daar zij niet behoorden tot de bevoorrechte kaste, berustte het oppergezag ook over de medicijnmeesters in de handen der rechtsgeleerde derwisjen.

In de kringen der medicijnmeesters was men in die dagen van meening, dat er krachtig moest worden opgetreden tegen degenen, die zonder de noodige kennis daartoe te bezitten, onbevoegd de aloude en edele geneeskunst met groote brutaliteit

uitoefenden, daarbij schade doende aan de door hen behandelde slachtoffers en aan het aanzien van deze verheven wetenschap.

Vrijwel iedereen deelde deze overtuiging, totdat op zekeren dag drie derwisjen wier naam met een H. geschreven werd en die daarom de drie H.'s genoemd werden, zich wendden tot de regeering, om te verklaren dat zij met hunne alomvattende wijsheid van derwisj ontdekt hadden, wat de medicijnmeesters nooit hadden begrepen, namelijk dat deze onbevoegde uitoefening der geneeskunst door kwakzalvers, niet alleen niet schadelijk was voor de gezondheid van het volk, maar dat gezegde kwakzalvers zelfs zouden beschikken over eigenschappen en talenten, die vreemd waren aan de medicijnmeesters, die dezen zelfs niet konden begrijpen en ze derhalve niet alleen niet waardeerden, maar zelfs met hoon overlaadden. Gelukkig echter voor het heil des volks, hadden zij, de door de goden geprezen derwisjen, nog bijtijds deze bijzondere kundigheden der kwakzalvers ontdekt, en derhalve eischten zij van de Regeering, het loslaten van deze weldoeners der menschheid op het volk, opdat de levenskracht van de inwoners van het Rijk aanmerkelijk zou worden verhoogd.

Het toenmalige opperhoofd der Regeering, een wijs en bezadigd man, een der kopstukken der derwisjen, zou een dergelijk verzoek glimlachend naast zich hebben neergelegd, wanneer hem dit van andere zijde bereikt had. Nu echter drie leden van de alwetende kaste deze ontdekking hadden gedaan, moest hij wel gelooven dat hier de wijsheid der Goden sprak en daarom gelastte hij hen, dit schoone plan nader uit te werken en hem dan voor te leggen.

Uit medelijden echter met de medicijnmeesters en om hen te sparen voor het brevet van onkunde, dat hun zeker zou treffen, wanneer hij de geheele zaak overliet aan de derwisjen, benoemde hij eenige der knapste medicijnmeesters om deze ontdekking te staven, geheel volgens de regelen der wetenschap.

Maar het opperhoofd vergat dat deze arme geneeskundigen, niet bewerkt met de hersenspuut van Justitia, de diepgaande kennis misten der derwisjen, zoodat zij, zelfs na een grondige studie, de verborgen talenten en eigenschappen der kwakzalvers niet vermochten te ontdekken. Zij moesten derhalve wel rapporteeren, dat hun nauwkeurig onderzoek geen bevrediging had gegeven van de nieuwe ontdekking en zij bleven dus persisteeren bij hunne meening, dat de kwakzalvers behoorden te worden uitgesloten van hun menschlievend maar moeilijk beroep.

Een geruimen tijd later volgde een wetsvoorstel der drie H.'s,

dat naar vanzelf spreekt, niet de minste rekening hield of notitie nam van dit rapport, doch waarin uitsluitend was neergelegd de derwisjen-overpeinzingen van vele dagen en nachten van denken en studie.

Eenige zinsneden uit dit voorstel getuigen van zoo ondoordringelijke wijsheid, dat zij aan de vergetelheid dienen te worden ontrukkt:

„Het wetsontwerp stelt voor aan de wet regelende de uitoefening der geneeskunst o.m. toe te voegen:

„Art. 17a. Het is aan een ieder, die niet in het bezit is van „een bewijs van bevoegdheid volgens de wet verboden:

„a. vergiften en bedwelmende middelen voor te schrijven;

„b. de verloskunde uit te oefenen;

„c. inentingten te doen;

„d. heilkundige operaties te verrichten;

„e. syphilis, gonorrhoe of zachten sjanker te behandelen.

„Art. 17b. Andere genees- of heilkundige raad of bijstand „kan zonder bewijs van bevoegdheid worden verleend. Zij, die „daarvan een bedrijf wenschen te maken, zijn verplicht bij den „inspecteur der volksgezondheid van het district waarin zij wo- „nen, of zich met der woon vestigen, voor het begin der uit- „oefening van dat bedrijf, een verklaring in te leveren, in- „houdende:

„a. hun naam en voornamen, alsmede dagteekening en plaats hunner geboorte;

„b. den omvang waarin zij het bedrijf wenschen uit te oefenen;

„c. de voorbereiding, die zij hiervoor hebben genoten.

„De inspecteur geeft van de inlevering dezer verklaring een „door hem gedagteekend en onderteekend bewijs af.

„Binnen acht dagen daarna, geeft de verkrijger van de ver- „klaring, onder overlegging daarvan aan den burgemeester zij- „ner woonplaats en aan dien ter plaatse, waarin hij zijn praktijk „uitoefent, kennis dat hij haar heeft aanvaard.”

Uit de memorie van toelichting:

„De personen, bij de wet tot de uitoefening der geneeskunst „in haren geheelen omvang bevoegd verklaard, zullen in de wet „voortaan worden aangeduid als „geneeskundigen”, hiermede „wordt tevens een wettelijke definitie gegeven van de tot dusver „weinig vaststaande beteekenis van dezen term.

„Onder „geneeskundigen” zullen dus voortaan zijn te ver- „staan 1. de artsen; 2. de personen wier bevoegdheid op art. 2

„der wet steunt; 3. alle andere personen, wie eventueel door een „wettelijke bepaling de bevoegdheid tot uitoefening der geneeskunst in haren geheelen omvang zal worden toegekend.

„Tandartsen en vroedvrouwen behooren daartoe voorshands „niet“.

Natuurlijk bevat het voorstel nog veel meer belangwekkende bepalingen en beschouwingen, doch heb ik mij tot het bovenstaande meenen te moeten beperken.

Na de publicatie geschiedde het wonderbaarlijke.

In stede dat de medicijnmeesters zich als gewoonlijk neerlegden bij de derwisj-plannen, ging er een gemurmel van verzet door hunne gelederen en besloten zij tegen deze voorstellen te gaan opponeeren.

Naar aanleiding van dit ongehoorde feit ontstond er eenige ongerustheid bij de derwisjen en zij besloten de zaak in een groote raadsvergadering ter sprake te brengen.

Toen geschiedde het dat de alleroudste, het diepst doorgedrongen in de opperste wijsheid, het oogenblik gekomen achtte om zijn broederen het volgende mede te deelen:

Op een zonnige lentedag waren goden en godinnen verzameld voor een belangrijke bijeenkomst. Voor den aanvang in een vroolijke voorjaarsstemming plaagden zij elkander met hunne verrichtingen. Ook Justitia had verschillende opmerkingen te verduren en daar zij dien dag humeurig was, werd zij nijdig, wat natuurlijk ten gevolge had, dat de gansche schare nu eerst goed op haar aanviel. Zoo zei er ten slotte een, dat de hersenspuit waarmede zij de derwisjen bewerkte, maar larie was, reuzen-humbug, dat de derwisjen in niets verschilden van de andere menschelijke aardbewoners en dat het veel beter zou zijn voor deze diersoort, wanneer gezegde derwisjen wat meer bescheidenheid zouden betrachten, in verband met hunne onvoldoende en zeer eenzijdige opleiding.

En bij al die venijnige en ongepaste opmerkingen trokken allen joelend langs haar heen, steeds schaterend ha, ha, ha, tot zij elkaar ten slotte de hand gaven en in een kring dansten rond Justitia, van dit gelach een refrein maakten en iedere booze opmerking beëindigden met een donderend ha, ha, ha!

Toen werd Justitia allerverschrikkelijkst kwaad. En zij legde een plechtigen eed af, dat zij zou toonen wat haar spuit vermocht en om dat te bewijzen zou zij drie nieuwe derwisjen weigeren in te spuiten, zoodat deze zouden blijven als de gewone stervelingen. En omdat het refrein van ha, ha, ha, haar zoo ge-

hinderd had, zou zij daarvoor uitkiezen drie derwisjen wier naam met een H. zou beginnen.

Zij zou die H.'s bij elkaar brengen, en dan moest blijken dat deze dingen wilden doen, die nooit in het brein van een ingespoten derwisj zouden zijn opgekomen, waardoor Justitia haar bewijs zou hebben geleverd. — — — — —

Hier breekt het door mij gevonden, vergeelde perkament af, en ik ben dus niet in staat den afloop te vermelden van deze dramatische geschiedenis.

Maar waarschijnlijk lijkt het, dat de drie H.'s zullen zijn verloochend, vooral omdat, nu (blijkens de vondst van dit perkament) de mededeeling van den alleroudste is uitgelekt, het volk anders..... wel eens had kunnen gaan gelooven aan den humbug van de spuit van Justitia!

Ch. F. L. NORD.